

Angie Thomas

Ura cu care lovești

Traducere din engleză și note de Aleksandra Beizadea

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Ioana Petridean

Ilustrație copertă: © 2017 Debra Cartwright
Design copertă: Jenna Stempel

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Nicolae Hârtoapanu

Corectură:
Madalina Geambașu
Maria Mușuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANGIE THOMAS

Ura cu care lovești / Angie Thomas; trad. din engleză
de Alecsandra Beizadea. – București: Editura Trei, 2018

ISBN 978-606-40-0498-7

I.I.Beizadea, Alecsandra (trad.)
821.111

Titlul original: The Hate U Give

Autor: Angie Thomas

Copyright © 2017 by Angela Thomas

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0498-7

Partea I

Atunci când e să se întâmple

Capitolul 1

N-ar fi trebuit să vin la această petrecere.

Nici măcar nu știu dacă *am ce căuta* la o astfel de petrecere. Nu o zic din snobism. Pur și simplu, există niște locuri unde nu e suficient să fiu eu așa cum sunt de obicei. Nicio versiune de-a mea nu e suficientă. Petrecerea de la începutul vacanței de primăvară a Marelui D e un bun exemplu.

Îmi fac loc printre corpurile transpirate și mă țin după Kenya, ale cărei bucle îi saltă jucăușe în jurul umerilor. O ceață mirosind a marijuana umple camera, iar muzica face podeaua să trepideze. Un rapper strigă la toată lumea să danseze Nae-Nae¹, iar oamenii țipă cu toții „Hei“ în timp ce încep să danseze propriile lor versiuni ale acestui dans. Kenya își ridică paharul în aer și-și croiește drum prin mulțime, dansând. Cu durerea de cap dată de muzica asurzitoare și greața provocată de mirosul marijuanaei, m-aș mira să reușesc să traversez camera fără să-mi vărs băutura.

Evadăm din mulțime. Casa Marelui D este plină ochi. Auzisem că toată lumea vine la petrecerile lui din vacanța

¹ Stil de dans caracterizat printr-o combinație interesantă între mai multe mișcări simple, dar de efect.

de primăvară — mă rog, toată lumea cu excepția mea —, dar să fiu a naibii dacă știam că vor fi atât de mulți oameni. Fetele își poartă părul vopsit, ondulat, îndreptat cu placa sau cu extensii. Mă fac să mă simt atât de ștearsă, cu părul meu prins în coadă. Băieții purtând adidași ultimul răcnet și pantaloni lălâi se freacă atât de tare de fetele pe lângă care trec, încât mai au puțin și scot prezervativele din buzunare. Bunicii mele îi place să spună că primăvara aduce cu ea dragostea. În Garden Heights primăvara nu aduce întotdeauna dragoste, însă promite bebeluși pentru iarnă. Nu m-ar surprinde ca mulți dintre ei să fie concepuți în noaptea petrecerii Marelui D. El dă întotdeauna petrecerea în vinerea dinaintea vacanței de primăvară, pentru ca sâmbăta să te poți reface și duminica să te căiești.

— Nu te mai ține după mine și du-te să dansezi, Starr, spuse Kenya. Oamenii deja comentează că te crezi perfectă.

— Nu știam că în Garden Heights trăiesc atâția telepați. Sau că oamenii mai știu și altceva despre mine în afară de faptul că sunt „fiica Marelui Mav, care lucrează la magazin“.

Sorb din pahar, apoi scuip. Știam că nu va fi doar punch Hawaiian, însă băutura asta e mult prea tare pentru mine. Nici măcar n-ar trebui să-l numească punch. E alcool pur. Pun paharul pe măsuta de cafea și spun:

— Mă omoară oamenii ăștia care cred că mă cunosc.

— Hei, ziceam și eu așa. Te porți de parcă n-ai cunoaște pe nimeni, pentru că mergi la „școala aia“.

Mi se spunea acest lucru de șase ani, de când părinții mei mă dăduseră la Williamson Prep.

— Mă rog, mormăi eu.

— Și n-ai muri dacă nu te-ai mai îmbrăca... Strâmbă din nas în timp ce-și muta privirea de la tenișii la hanoracul

meu supradimensionat, cu glugă. *Așa cum te îmbraci. Țta nu e cumva hanoracul fratelui meu?*

Hanoracul fratelui *nostru*. Eu și Kenya avem un frate mai mare, Seven. Dar noi două nu ne înrudim. Mama ei este mama lui Seven, iar tatăl meu este tatăl lui Seven. Nebunie curată, știi.

— Da, e al lui.

— Se vede. Știi ce altceva mai spun oamenii. I-ai făcut să creadă că ești iubita mea.

— Ți se pare că-mi pasă de ce cred oamenii?

— Nu! Și tocmai asta e problema!

— Mă rog.

Dacă știam că a merge cu ea la petrecere însemna s-o văd jucând într-o porcărie gen *Transformare Extremă: Ediția Starr*, aș fi rămas acasă și m-aș fi uitat la *Prințul din Bel Air*, în reluare. Adidașii mei Jordan sunt comozi și, la naiba, sunt noi. Nu mulți oameni se pot lăuda cu asta. Hanoracul e mult prea mare, dar mie-mi place. În plus, dacă mi-l trag peste nas, nu mai simt mirosul de marijuana.

— Ei bine, n-o s-o fac pe dădaca toată noaptea, așa că mai bine găsește-ți ceva de lucru, spune Kenya în timp ce inspectează camera.

Ca să fiu sinceră, Kenya ar putea fi model. Pielea ei măslinie e impecabilă — nu cred că i-au ieșit vreodată coșuri —, are ochi căprui oblici și gene lungi naturale. Are înălțimea perfectă pentru a fi model, însă e un pic mai plinuță decât scobitorile care defilează pe podium. Nu se îmbracă niciodată cu aceleași haine de două ori. Tatăl ei, King, are grijă de acest lucru.

Kenya este aproape singura persoană cu care îmi petrec timpul în Garden Heights — e greu să-ți faci prieteni când mergi la o școală până la care faci patruzeci și cinci de

minute sau când ești un copil care stă mai tot timpul singur acasă și care e văzut doar la magazinul familiei. E ușor să fiu prietenă cu Kenya, datorită legăturii noastre cu Seven. Însă uneori e dificilă ca naiba. Întotdeauna se ceartă cu cineva și se laudă că tăticul ei o să le dea o lecție. Mda, e adevărat, dar aș vrea să nu se mai ia la harță doar pentru a se folosi de acest atu. La naiba, și eu aș putea să-l folosesc pe al meu. Toată lumea știe că nu te pui cu tata, Marele Mav, și cu siguranță nu te legi de copiii lui. Cu toate astea, nu mă vezi fâțându-mă peste tot și căutând-o cu lumânarea.

La fel se întâmplă și la petrecerea Marelui D, când Kenya îi aruncă niște priviri înveninate Denasiei Allen. Nu-mi amintesc multe lucruri despre Denasia, însă îmi aduc aminte că ea și Kenya nu se mai plăceau din clasa a patra. În seara asta, Denasia dansează cu un tip în partea cealaltă a camerei, fără a o băga în seamă pe Kenya. Însă indiferent în ce parte a camerei ne deplasăm, Kenya o reperează pe Denasia și o fixează din priviri. Iar chestia cu privirile înveninate ca niște săgeți e că la un moment dat le simți, fiind o invitație de a da sau primi șuturi în fund.

— Of! N-o suport! spuse Kenya clocotind. Alaltăieri, stăteam la rând la bufet, înțelegi? Iar ea era în spatele meu, vorbind cu capul întors într-o parte. Nu mi-a folosit numele, dar știu că vorbea despre mine. Zicea c-am încercat să-l sărut pe DeVante.

— Pe bune? zic eu, dându-i replica pe care o așteaptă din partea mea.

— Îhî. Nu vreau să fiu cu el.

— Știu.

Sincer? Habar n-am cine este DeVante.

— Și ce-ai făcut?

— Tu ce crezi că am făcut? M-am întors cu fața la ea și am întrebat-o dacă are ceva de împărțit cu mine. Vechiul șiretlic, voia să spună, „Nici măcar nu vorbeam cu tine“, știind prea bine că de fapt despre mine era vorba! Ești atât de norocoasă că mergi la școala aia de albi și nu trebuie să ai de-a face cu astfel de curviștine.

Ironic, nu? În urmă cu nici cinci minute, eram considerată cu nasul pe sus pentru că merg la Williamson. Acum sunt norocoasă?

— Crede-mă, și la școala mea sunt curviștine. Curviștenia e universală.

— Fii atentă, îi venim de hac diseară. Ochii veninoși ai Kenyei ating nivelul maxim de concentrare. Denasia simte înțepăturile și se uită direct la Kenya.

— Îhî, confirmă aceasta din urmă, de parcă Denasia o poate auzi. Stai numai să vezi.

— Așteaptă puțin. Cum adică *noi*? De asta m-ai implorat să vin la petrecere? Ca să ai un partener în lupta pe perechi?

Are tupeul să pară ofensată.

— Nu e ca și cum aveai altceva de făcut! Sau pe altcineva cu care să ieși în oraș. Îi fac fundului tău o favoare.

— Pe bune, Kenya? Știi bine că am și alți prieteni.

Își dă ochii peste cap. Bine de tot. Pentru câteva secunde îi mai văd doar albul ochilor.

— Snoabele alea de la școala ta nu intră în calcul.

— Nu sunt snoabe și chiar intră în calcul.

Cel puțin așa cred. Mă înțeleg bine cu Maya. Nu sunt sigură în ce relații sunt cu Hailey în ultima vreme.

— Și vrei să fii sinceră? Dacă tu crezi că-mi îmbunătățești viața socială punându-mă să mă bat, atunci mai bine rămân la ce am. La naiba, tare îți mai plac dramele.

— Te rog, Starr? zice ea punând accentul pe „te rog”. Prea mult accent. Uite la ce mă gândesc. Așteptăm până pleacă de lângă DeVante, în regulă? Și apoi ne...

Telefonul îmi vibrează pe coapsă și arunc o privire la ecran. De când îi ignor telefoanele, Chris a început să-mi trimită mesaje.

Putem vorbi?

Nu voiam să iasă așa.

Bineînțeles că nu voise să iasă așa. Avea de gând să facă cu totul altceva, și exact asta a fost problema. Pun telefonul la loc în buzunar. Nu sunt sigură ce aş vrea să-i spun, dar aş prefera să mă ocup de el mai târziu.

— Kenya! strigă cineva.

O fată înaltă, cu pielea deschisă la culoare și cu părul perfect întins vine prin mulțime către noi. Un băiat înalt, cu o tunsoare tip creastă, vopsită negru și blond, merge în spatele ei. Amândoi o îmbrățișează pe Kenya și îi spun cât de bine arată. Pe mine nici nu mă bagă în seamă.

— De ce nu mi-ai spus că vii? întrebă fata, în timp ce-și bagă degetul mare în gură. Are dinții puțin ieșiți în afară din cauza acestui tic. Te aduceam noi cu mașina.

— Nu, fată. A trebuit s-o iau pe Starr, spune Kenya. Am venit împreună pe jos.

În acel moment mă observă și pe mine, care sunt la doar câțiva centimetri distanță de Kenya. Băiatul îmi aruncă o otheadă, cercetându-mă din cap până-n picioare. Se încruntă doar o secundă, însă îl văd.

— Nu ești fata Marelui Mav, care lucrează la magazin?

Vezi? Oamenii se poartă de parcă ăsta ar fi numele de pe certificatul meu de naștere.

— Da, eu sunt.

— Aha! spune fata. Mi s-a părut că te știi de undeva. Am fost împreună în clasa a treia. Clasa domnișoarei Bridges. Stăteam în spatele tău.

— Oo. Știi că acesta e momentul în care ar trebui să-mi aduc aminte, însă nu se întâmplă așa. Probabil Kenya are dreptate — chiar nu cunosc pe altcineva în afară de ea. Fețele lor îmi par cunoscute, însă nu prea reușești să afli numele oamenilor sau poveștile lor în timp ce le pui cum-părăturile în pungi.

Dar pot să mint.

— Da, îmi aduc aminte de tine.

— Fată, nu mai minți, spune băiatul. Știi că habar n-ai cine e.

— De ce minți mereu? cântă Kenya împreună cu cealaltă fată. Băiatul li se alătură și toți trei izbucnesc în râs.

— Bianca și Chance, purtați-vă frumos! spune Kenya. E prima petrecere a lui Starr. Părinții nu-i dau voie să meargă nicăieri.

Îi arunc o privire critică.

— Dar merg la petreceri, Kenya.

— A văzut-o vreunul dintre voi la vreo petrecere? îi întreabă Kenya.

— Nu!

— Exact ce ziceam. Și înainte s-o spui, petrecerile din suburbii date de puștii albi plictisitori nu se iau în calcul.

Chance și Bianca chicotesc. La naiba, ce aș vrea să fiu cumva înghițită de hanorac!

— Pun pariu că iau ecstasy și alte porcării, nu-i așa? mă întreabă Chance. Puștii albi adoră să se îndoape cu pastile.

— Și să asculte Taylor Swift, adaugă Bianca, vorbind cu degetul în gură.

Ei bine, e ceva adevăr în ceea ce spun, dar nu o recunosc în fața lor.

— Nu, de fapt petrecerile lor sunt chiar mișto, răspund eu. Odată, un băiat l-a chemat pe J. Cole să-i cânte de ziua lui.

— Să fiu a naibii! Pe bune? întrebă Chance. La dracu'! Data viitoare să mă inviți și pe mine, gagico. Să mă distrez și eu cu puștii albi.

— În fine, spune tare Kenya. Vorbeam despre cum s-o batem pe Denasia. Curva e acolo, dansează cu DeVante.

— Vechea poveste, zice Bianca. Știi că a tot trăncănit despre tine, nu-i așa? Eram la ora domnului Donald, săptămâna trecută, când Aaliyah mi-a spus...

Chance își dă ochii peste cap.

— Uf! Domnul Donald.

— L-ai făcut să te dea afară de la oră, spune Kenya.

— Normal că așa am făcut!

— Mă rog, Aaliyah mi-a spus... începe Bianca.

Pierd din nou firul poveștii, în timp ce se discută despre colegi și profesori pe care nu-i cunosc. Nu pot spune nimic. Oricum nu contează. Sunt invizibilă.

Mă simt așa de când am ajuns la petrecere.

Stând în mijlocul lor, plângându-se de Denasia și de profesori, Kenya pomenește ceva despre a lua încă o băutură și toți trei pleacă fără mine.

Deodată sunt Eva în Grădină, chiar după ce a mâncat mărul — e ca și cum îmi dau seama brusc că sunt în pielea goală. Sunt singură la o petrecere la care nu ar trebui să fiu și unde nu cunosc aproape pe nimeni. Iar singura persoană pe care o cunosc tocmai m-a lăsat singură.

Kenya m-a implorat săptămâni întregi să vin la petrecerea asta. Știam că nu voi fi deloc în elementul meu, dar de fiecare dată când o refuzam, Kenya spunea că mă comport

de parcă „aș fi prea bună pentru o petrecere în Garden“. Mă săturasem să aud aceeași placă, așa că m-am hotărât să-i demonstrez că se înșală. Problema era că doar Iisus cel Negru i-ar fi putut convinge pe părinții mei să mă lase să merg la petrecere. Acum tot Iisus cel Negru va trebui să mă salveze dacă părinții mei află că sunt aici.

Oamenii îmi aruncă priviri de genul „cine-i gagica penibilă care stă singură, rezemată de perete?“ Îmi bag mâinile în buzunare. Atâta timp cât o fac pe indiferenta și-mi văd de treabă, n-ar trebui să se întâmple nimic. Cu toate astea, e ironic faptul că la Williamson nu trebuie să „o fac pe indiferenta“ — acolo sunt din oficiu mișto, fiind unul dintre puținii copii negri care frecventează școala. În Garden Heights însă trebuie să-mi câștig statutul de tipă mișto, iar acest lucru e mai dificil decât cumpărarea unei perechi de adidași Jordan retro chiar în ziua lansării lor.

Oricum e ciudat cum stau lucrurile cu copiii albi. E marfă să fii negru, până când devine dificil să fii negru.

— Starr! spune o voce familiară.

Marea de oameni se desparte în două pentru el, de parcă ar fi un Moise cu pielea închisă la culoare. Băieții dau mâna cu el, iar fetele își întind gâturile ca să-l privească. Îmi zâmbeste, iar gropițele din obraji îi înmoaie imaginea de gangster.

Khalil e un tip în regulă, nu știu cum altfel să-l descriu. Pe vremuri, aveam obiceiul să facem baie împreună. Nu băi din *acelea*, pur și simplu ne îmbăiam împreună cu mulți ani în urmă, când ne hlizeam că el avea cocoșel, iar eu ceea ce bunica lui numea păsărică. Jur că nu era nimic pervers în ceea ce făceam.

Mă ia în brațe și-i simt mirosul de săpun și pudră de talc.

— Ce faci, fato? Nu te-am mai văzut de-un car de ani.

Îmi dă drumul din îmbrățișare.

— Nu dai niciun mesaj, nimic. Pe unde ai umblat?

— Școala și echipa de baschet mă țin ocupată, îi răspund. Dar sunt mereu la magazin. Tu ești cel pe care nu-l mai vede nimeni.

Gropițele îi dispar. Își șterge nasul, așa cum o face mereu când se pregătește să spună o minciună.

— Am fost ocupat.

Evident. Adidașii Jordan nou-nouți, tricoul alb, diamanțele din urechi. Când îți petreci copilăria în Garden Heights, cunoști adevăratul sens al cuvântului „ocupat“.

La dracu'. Aș vrea totuși ca *el* să nu fie ocupat în sensul ăla. Nu știi dacă îmi vine să plâng sau să-l pocnesc.

Dar felul în care Khalil mă privește cu ochii lui căprui mă împiedică să fiu supărată pe el. Mă simt din nou ca la zece ani, când l-am sărutat prima dată în subsolul bisericii Christ Temple, unde eram înscriși la școala de vară. Brusc îmi amintesc că sunt îmbrăcată cu un hanorac și arăt ca naiba... și că de fapt *am* un iubit acum. Poate că nu-i răspund lui Chris atunci când mă sună sau îmi dă mesaje, însă e iubitul meu și așa vreau să rămână.

— Ce mai face bunica ta? îl întreb. Și Cameron?

— Sunt bine. Însă bunica e bolnavă. Khalil ia o gură din băutură. Doctorii spun că are cancer sau ceva de genul.

— La naiba. Îmi pare rău, K.

— Mda, face chimioterapie. Dar singura ei problemă e că trebuie să-și cumpere o perucă. Râde scurt, fără ca gropițele să-i apară în obraji. O să fie bine.

Sună mai degrabă ca o rugăciune decât ca o profecie.

— Mama ta o ajută cu Cameron?

— Drăguța de Starr. Întotdeauna vrea să vadă doar ce-i mai bun în oameni. Știi prea bine că n-o ajută.

— Hei, era doar o întrebare. A trecut pe la magazin alaltăieri. Arată mai bine.

— Deocamdată, comentează Khalil. Zice că încearcă să se lase de droguri, dar face la fel cum a făcut mereu. Renunță pentru câteva săptămâni, apoi zice că mai vrea să prizeze o singură dată, după care e din nou pe droguri. Dar așa cum am spus, eu sunt bine, Cameron e bine, bunica e bine.

Ridică din umeri.

— Asta e tot ce contează.

— Da, îi răspund, în timp ce îmi amintesc nopțile pe care le-am petrecut cu Khalil pe verandă, așteptând ca mama lui să se întoarcă acasă. Chiar dacă îi place sau nu, lui Khalil îi pasă de ea.

Se schimbă muzica, și Drake cântă rap în difuzoare. Dau din cap în ritmul basului și cânt în surdină. Toată lumea de pe ringul de dans strigă partea cu „am început de jos, acum suntem aici“. În unele zile, chiar *suntem* jos de tot în Garden Heights, însă cumva tot trăim cu sentimentul că, la naiba, ar putea fi și mai rău.

Khalil mă privește. Un zâmbet pare să se strecoare pe buzele lui, însă îl oprește, dând din cap.

— Nu-mi vine să cred că încă îți place plângăciosul de Drake.

Casc gura la el.

— Lasă-mi soțul în pace.

— Soțul tău *siropos*. „Iubito, tu ești totul pentru mine, tot ce mi-am dorit vreodată“, cântă Khalil cu voce plângăcioasă.

Îi dau un brânci cu umărul și el râde, băutura vărsându-i-se din pahar.

— Știi prea bine că așa cântă!

Îi arăt degetul mijlociu, iar el își țuguie buzele și scoate sunetul unui pupic. Nu ne-am văzut de atâtea luni și, cu toate astea, discuția dintre noi curge de la sine.

Khalil ia un șervețel de pe măsuța de cafea și șterge băutura vărsată pe adidașii Jordan — modelul Retro 3. Au apărut în urmă cu câțiva ani, dar sunt încă în vogă. Costă în jur de trei sute de dolari, dar asta doar dacă găsești pe cineva pe eBay care să lase la preț. Chris a găsit pe cineva. Eu i-am luat pe ai mei la un preț de nimic, o sută cincizeci, dar port mărimi de copii. Mulțumită picioarelor mele mici, Chris și cu mine putem să facem schimb de teniși. Da, suntem genul *ăla* de cuplu. La naiba, suntem super marfă. Dacă n-o să mai facă prostii, o să ne fie foarte bine.

— Îmi plac adidașii, îi spun lui Khalil.

— Mulțumesc.

Își freacă pantofii cu șervețelul, iar eu mă înfior. La fiecare frecare dură, pantofii țipă după ajutorul meu. Nu mint când spun că, de fiecare dată când un adidas este curățat într-un mod neadecvat, moare un pisoi.

— Khalil, spun eu, pe punctul de a-i smulge șervețelul din mână. Ori îi ștergi finuț înainte și înapoi, ori îi tamponezi. Nu freca. Pe bune.

Își ridică ochii la mine, rânjind.

— Bine, domnișoara „mănânc pantofi sport pe pâine“. Și, slavă lui Iisus cel Negru, începe să-i tamponeze.

— De vreme ce m-ai făcut să-mi vărs băutura pe ei, ar trebui să te pun să-i cureți.

— Te va costa șaiszeci de dolari.

— Șaiszeci? urlă el, îndreptându-și spatele.

— Normal că da, la naiba. Și te-ar costa optzeci, dacă ar avea talpă transparentă. Tălpile transparente sunt o pacoste, când vine vorba de curățat. Iar trusele de curățare nu sunt

deloc ieftine. În plus, e clar că faci o grămadă de bani, dacă-ți permiți încălțări ca astea.

Khalil soarbe din băutură de parcă n-aș fi zis nimic, murmură „La naiba, porcăria asta e tare“ și pune paharul pe măsuța de cafea.

— Hei, spune-i lui taică-tu că trec pe la el zilele astea. Se întâmplă niște lucruri despre care trebuie să-i vorbesc.

— Ce lucruri?

— Treburi de oameni mari.

— Mda, că tu și ești om mare.

— Cu cinci luni, două săptămâni și trei zile mai mare ca tine. Îmi face cu ochiul. N-am uitat.

E forfotă mare în mijlocul ringului de dans. Vocile celor care se ceartă sunt mai puternice decât muzica. Se aruncă înjurături în stânga și în dreapta.

Primul meu gând? Kenya o înfruntă pe Denasia, așa cum a promis. Doar că vocile care se aud sunt mult mai groase decât ale lor.

Poc! Un foc de armă bubuie. Mă feresc.

Poc! Un al doilea foc de armă. Mulțimea se învălmășește către ușă, ceea ce dă naștere la alte înjurături și îmbrânceli, întrucât este imposibil ca toată lumea să iasă pe ușă în același timp.

Khalil mă prinde de mână.

— Vino.

Sunt mult prea mulți oameni și mult prea mult păr cârlionțat, ca să pot s-o reperez pe Kenya.

— Dar Kenya...

— N-avem timp de ea, să mergem!

Mă trage prin mulțime, îmbrâncind oamenii din calea noastră și călcându-i pe pantofi. Chiar și numai din acest motiv am putea încasa câteva gloanțe. Mă uit după Kenya